

κουλούρι

κουλούρι, το, ουσ. [<μσν. κουλλούριν], το κουλούρι. **1.** το μηδέν ως σχολικός βαθμός, η κουλούρα. **2.** το μικρό κυκλικό ψωμάκι με σουσάμι που πουλάνε στους δρόμους και τους φούρνους: «κουλούρια Θεσσαλονίκης». (Ακολουθούν 11 φρ.)·

- άλλες νυφάδες ήρθανε κι άλλα κουλούρια πλάσανε, βλ. λ. [νύφη](#)·

- αυτά είναι παλιά κουλούρια, βλ. φρ. φρέσκα κουλούρια φωνάζει ο κουλουρτζής·

- βάζω κουλούρι (κουλουράκι), βλ. συνηθέστ. βάζω κουλούρα, λ. κουλούρα·

- εδώ το καλό κουλούρι! βλ. φρ. κουλούρι τραγανό(!)·

- κουλούρι τραγανό! ή κουλούρια τραγανά! θαυμαστικό επιφώνημα (με μίμηση της φωνή του κουλουρτζή που διαλαλεί το εμπόρευσμά του) για όμορφη και σφριγηλή γυναίκα που βλέπουμε να περνάει από μπροστά μας·

- μανούλι, θες κουλούρι; βλ. λ. [μανούλι](#)·

- μην τάξεις σ' άγιο κερί και σε παιδί κουλούρι, βλ. λ. [κερί](#)·

- όποιος έχει νουνό, τρώει κουλούρι, βλ. λ. [νουνός](#)·

- παίρνω κουλούρι (κουλουράκι), βλ. συνηθέστ. παίρνω κουλούρα, λ. κουλούρα·

- φρέσκα κουλούρια! βλ. φρ. φρέσκα κουλούρια φωνάζει ο κουλουρτζής·

- φρέσκα κουλούρια φωνάζει ο κουλουρτζής, λέγεται για να υπενθυμίσουμε σε κάποιον πως η σπουδαιότητα βρίσκεται σε γεγονότα που έχουν γίνει πρόσφατα και όχι στο παρελθόν: «κάποτε είχατε καλή ομάδα, αλλά, φρέσκα κουλούρια φωνάζει ο κουλουρτζής, γιατί τώρα είστε κουρέλες».